

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj

w sprawie **K. S.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 maja 2016 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Karnego – Odwoławczego Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 19 lutego 2016 r., odmawiające przyjęcia kasacji od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 14 grudnia 2015 r., sygn. akt V Kzw [...], utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 10 września 2015 r., sygn. akt II Ko [...], o nieuwzględnieniu wniosku złożonego w trybie art. 152 § 1 k.k.w.,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Bezspornym jest, że kasacja została wniesiona przez obrońcę skazanego od postanowienia Sądu odwoławczego, utrzymującego w mocy postanowienie omawiające warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w trybie art. 152 § 1 k.k.w. Takie zaś orzeczenie, jako pozostające poza zakresem unormowania przewidzianym art. 519 k.p.k., kasacją strony zaskarżone być nie może. Możliwość wniesienia kasacji od „każdego prawomocnego orzeczenia sądu kończącego postępowanie” przewiduje wprawdzie przepis art. 521 k.p.k., lecz odnosi wyłącznie do podmiotów wymienionych w § 1 tego przepisu. Dokonując

zatem wstępnej kontroli formalnych warunków dopuszczalności kasacji, w ramach której stwierdzono, że nie dotyczy ona wyroku sądu odwoławczego ani postanowienia wskazanego w art. 519 k.p.k., Przewodniczący V Wydziału Karnego - Odwoławczego Sądu Okręgowego w Ł., stosownie do dyspozycji art. 530 § 2 k.p.k., zobligowany był do wydania zarządzenia o odmowie jej przyjęcia.

Przekonanie skazanego o słuszności kasacji, czy też niezasadności zaskarżonego nią orzeczenia tego stanu rzeczy zmienić nie mogło, a sprowadziło się do wyrażenia dezaprobaty dla zaskarżonego zarządzenia. To nie przez nie skazany został „pozbawiony” możliwości „skutecznego kwestionowania (...) zasadności rozstrzygnięcia”, ale uprawnienia takiego nie przewidują przepisy Kodeksu postępowania karnego, które *in concreto* zostały prawidłowo zastosowane.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w dyspozytywnej części postanowienia.